

Recensie: Interview Noémie Wolfs

foto © Oona Smet

Recensie:

Noémie Wolfs werd the next big thing voor Hooverphonic in 2010. Na vijf jaar scheurde ze zich los en wou ze vooral haar eigen ding doen. Dat maakte ze nu waar met haar debuutalbum 'Hunt You' dat sinds 22 april 2016 in de rekken ligt. Met 'Burning' gaf ze iedereen al een voorsmaakje van wat Noémie Wolfs goes solo betekende. Haar stem werd bij elk nummer goed in de verf gezet en de muziek moest zich daar maar aan aanpassen.

Hoe voelde het om Hooverphonic achter te laten na vijf jaar?

Eigenlijk viel dat best mee. Ik weet nog dat er heel veel mensen tegen mij zeiden dat mijn zwart gat nog wel zou komen, maar dat is nooit gebeurd. Zelfs niet toen Hooverphonic met nieuwe projecten en mensen kwam. Het was dus heel duidelijk dat ik gewoon zelf iets moest gaan doen en dat ik mijn eigen ideeën had. Tot op heden heb ik er nog geen spijt van. Gelukkig maar.

Is dat zwart gat niet uitgebleven omdat je meteen in een ander avontuur bent gedoken?

Dat is wel waar denk ik. Moest Universal mij niet vrijwel meteen gecontacteerd hebben om samen te werken, had ik inderdaad geen muziek meer kunnen maken. Nu wist ik effectief dat er een plan was, dat ik iets ging doen en dat we een plaat gingen maken. Dus dat heeft er absoluut ook mee te maken gehad. Ik heb altijd gezegd dat als ik zou stoppen, ik veel dingen graag doe en dat ik niet per se iets in de muziek hoeft te doen, maar nu ik weer bezig ben denk ik toch wel dat dit hetgeen is wat ik moet doen en wat mij gelukkig maakt.

Je bent een stuk jonger dan Alex Callier en Raymond Geerts. Was het leeftijdsverschil mee de oorzaak van de breuk? Of was het vooral het moeilijke karakter van Alex Callier?

Zij hebben dat altijd gezien als iets positief. Iets dat hen jong houdt, maar ik denk dat ze dat ook wel onderschat hebben. Dat leeftijdsverschil is echt wel gigantisch. Raymond is zelfs ouder dan mijn eigen vader. In het begin stoorde mij dat niet. Ik dacht ik kan veel van die mensen leren. We zaten ook wel op hetzelfde niveau, maar langs de andere kant waren het toch wel twee mensen die al heel lang bezig waren en die andere ambities hadden. Ik wilde echt wel veel meer. Mijn ambities lagen veel hoger. Wat niet betekent dat ik daar met mijn eigen project ooit ga geraken, maar nu is het wel op mijn manier. Zij gaan bijvoorbeeld niet meer de wereld afreizen en dat staat bij mij hoog op de to-do lijst. Ik ben er absoluut van overtuigd dat dat er mee heeft toe bijgedragen dat onze samenwerking uiteindelijk is stop gezet.

Je was de vijfde zangeres van Hooverphonic. Ondertussen hangt er rond die band een negatief imago. Het imago van een groep die niet in staat is zijn frontvrouwen te houden. Dat is althans de perceptie van het brede publiek...

Is dat zo? Ik heb niet de indruk dat ze daar negatief uit komen. Het is precies de gewoonte geworden. Hooverphonic zal altijd wel een manier vinden om zichzelf heruit te vinden. Alex weet ondertussen heel goed hoe de media werkt, dus hij zal dat altijd wel een draai kunnen geven. Het is een beetje bespelen, maar dat hoort er ook gewoon bij in de media. Maar eender welke gedaante, het is een succesformule die altijd zal werken met wie dan ook.

Toen je aan het Hooverphonic-avontuur begon, had je dan al in gedachten dat je daarna misschien wel een solocarrière wilde lanceren?

Ik had dat ten tijden wel al door. Ik had ook al een aantal nummers gemaakt en had daar wel zin in, maar het plan was niet om dat zo snel al te doen en zo definitief te stoppen. Ik luisterde gewoon naar die nieuwe demo's en ik had daar echt geen zin in. Alex mag anders beweren, maar een solocarrière naast Hooverphonic was geen optie en ik had geen zin om een plaat tegen mijn zin te maken.

Op zich ben ik wel blij want ik ben nog jong en nu kan ik nog veel kanten uit. Als ik nog vijf jaar bij Hooverphonic had gezongen, zou dat ook een imago met zich mee gebracht hebben. Na tien jaar bij een groep hang je veel meer vast aan een idee dat mensen over je hebben terwijl ik daar nu minder last van heb denk ik.

Een nieuw hoofdstuk breekt aan nu je solo gaat. Betekent dat ook een nieuw plakboek dat je papa Luc heeft?

Ja ja ja en mijn schoonouders ondertussen ook (opgetogen). Ik vind dat wel leuk. Dat gaat tof zijn als ik later oud ben en ik daar terug naar kan kijken. Mijn oma doet dat nu ook. Zij is echt The Queen van de plakboeken (lachend). Ik ga ook altijd zelf artikels halen in de krantenwinkels en die geef ik dan aan mijn oma. Ze heeft onlangs de drie eerste volle boeken aan mij gegeven. Ik vind dat echt cool. Ik snap niet dat anderen dat niet doen. Dat heeft niets met ego te maken, maar het is gewoon leuk omdat ik elk moment moet koesteren want in de muzikewereld weet je niet hoe lang dat het kan duren en dan heb ik dat wel. Ik heb de niet tastbare herinneringen in mijn hoofd, maar ik heb dan ook de tastbare dingen in een boek zitten.

De nieuwe en eerste soloplaat heet 'Hunt You'. Ben je op jacht naar iets of iemand met dit album?

Nee. 'Hunt You' is eigenlijk het eerste nummer dat ik ooit geschreven heb en het komt zelden voor dat dat op een debuutplaat verschijnt. Ik wou daarom een ode geven aan dat nummer. Ik schreef het toen ik in Parijs woonde, een hele toffe tijd in mijn leven. Super maffe tijd ook omdat ik van de ene op de andere dag besloot dat ik even in Parijs ging wonen. Ik heb daar alle emoties door elkaar gevoeld. Ik ben daar diep ongelukkig en het gelukkigste ooit geweest en dat zit allemaal in dat nummer. Daarom vond ik dat wel een mooie ode aan het nummer.

Je stond er nu alleen voor. Je had deze keer geen Alex Callier of Raymond Geerts achter je staan. Hoe was het om die verantwoordelijkheid helemaal op jou te nemen? Ik sta er niet alleen voor hoor. Ik heb echt een uber team. Het was ook wat ik wou. Daarvoor ben ik bij Hooverphonic vertrokken omdat ik zelf veel te veel ideeën had over van alles. Over mijn podiumoutfit, artwork, belichting, ik had er zelf een vrij uitgesproken mening over. Ik heb het absoluut wel onderschat. Van alles de eindbeslissing nemen, wil ook zeggen dat je aan alles moet denken. Er zijn heel veel dingen die ik durf te vergeten omdat ik er niet mee bezig ben en er niet op let. Daar besef ik dan wel dat het mijn verantwoordelijkheid is en dat ik daar echt wel aan moet denken. Ik merk dat met elke maand of week die er verstrijkt, ik echt wel bijleer. Bij Hooverphonic zat ik echt op een punt waarbij ik niet zo heel veel meer kon bijleren. Wel over podium, je kan als artiest altijd wel groeien, maar voor een groep die Belgische ambities heeft, kan je niet groter worden dan Hooverphonic. Die gaan nationaal van Vlaanderen tot Wallonië. We hebben het Sportpaleis gedaan en in België kan je niet veel groter gaan dan dat. Mijn ambities en leergierigheid lagen gewoon hoger. Nu moet ik alles zelf doen en dat voelt eigenlijk wel goed.

Je vertrok naar Londen om de plaat op te nemen en werkte samen met Luke Smith. Waarom die beslissingen?

Het was mijn manager die daarmee is afgekomen. Die kende hem van eerdere ontmoetingen en wou eigenlijk al een paar keer met Luke werken, maar dat was er nog nooit van gekomen. We hebben dan eens een testsessie gedaan vorig jaar in november. We hebben samen gewerkt aan een nummer om eens te testen of dat dat klikte want uiteindelijk, een plaat maken dan zit je voor een lange tijd samen. Ik heb denk ik zes weken in Londen gezeten en als dat dan niet klikt, ook muzikaal, is dat

heel moeilijk om een plaat op te nemen. Uiteindelijk betrek je iemand erbij die je niet kent en niet weet wat voor persoon je bent. Dat is super maf. Luke heeft al mijn crappy demo's die ik met hart en ziel gemaakt heb,Â gehoord. Dat is echt heel intiem. Je betreft daar iemand bij die niets met je heeft, maar het klikte gelukkig goed en hij had heel toffe ideeën. Later hebben we dan beslist dat we met hem in zee gingen gaan. Simon is er dan in januari ook bij gekomen en tussen die twee klikte het ook. Die zaten muzikaal ook echt op dezelfde lijn. Daar hebben we wel geluk in gehad, dat we allemaal op dezelfde golflengte zaten.

Hoe was het om samen te werken met je vriend, Simon Casier (bassist bij Balthazar nvdr.)? Is dat geen risico: werk en privé met elkaar mengen? Er zijn zo veel voorbeelden â€“ niet alleen in de muziekbusiness overigens - dat het fout kan uitdraaienâ€“

Kei makkelijk, ik kan dat iedereen aanbevelen. Veel mensen zouden dat niet doen, maar wij zijn echt een top team. In alles eigenlijk. Klinkt heel melig, maar het is zo. Ik zag dat niet als risico tussen mijn privé en mijn werk. Het enige wat we wel op voorhand beslist hebben, is dat Simon niet live zou meespelen. Gewoon omdat Balthazar een te uitgebreide agenda heeft en dat zou dat in de weg staan. Ik zou daar het onderspit moeten delven omdat Balthazar zijn topprioriteit is en dat ook absoluut ook moet blijven. Dat zouden dingen zijn die nodeloos spanningen zouden geven.

Voor de plaat, Simon en ik werken gewoon heel goed samen. Dat is niet koppelgewijs. We zijn gewoon twee mensen die in een ruimte zitten en samenwerken en dan merk je amper dat wij een koppel zijn. Moesten wij Luke niet hebben verteld dat wij een koppel waren, hij dat niet had doorgehad. Wij hebben gewoon echt 300% dezelfde smaak op bijna alles. Ik heb geen conservatorium gestudeerd dus ik kan nooit iets uitleggen in muziketaal, maar ik kan tegen hem een bepaalde kleur zeggen en hij weet dan welke soort muziek bij die kleur hoort. Dat gaat heel ver. Ik kan kleine aanwijzingen geven en dan weet hij direct over wat ik het heb. Moest ik dat zeggen tegen iemand die mij niet kent, duurt dat uren om dat uit te leggen.

'Burning' was de eerste single die uitkwam. Waarom net dat nummer?

Radiosingles kiezen, is niet zo simpel. Ik vind dat meestal niet het allerbeste nummer van de plaat, maar ik wilde wel een nummer hebben dat qua boodschap weergaf wat op heel de plaat zo wat de rode draad is. Luke noemde het in Londen 'Sad Disco', dus opgewekte muziek met trieste teksten en een hoopvolle boodschap. 'Burning' klinkt vrij fatalistisch en bijna agressief, 'Our house is burning down and we have made the flames', maar de subtekst gaat over sommige dingen die stoppen en dat dat niet per se negatief hoeft te zijn. Dat daar ook iets mooi uit kan vloeien. Ik vond dat wel een goed nummer om mee te starten als debuterende artiest. Ik wilde laten zien van kijk jullie kennen mij allemaal uit een vorig verleden, maar ik kan ook zonder dat verleden en ik kan ook zelf dingen doen.Â

Je zingt veel over de liefde. Is dat de rode draad van je plaat?

Ja dat is sowieso wel de rode draad van mijn leven. Liefde en passie zijn dingen waarvoor ik toch wel leef. Ik denk ook dat er daarom zoveel popmuziek over liefde gaat. Dat is gewoon iets heel belangrijk. Ik vind het leuk om erover te zingen en iedereen heeft dat ook al ervaren dus het is heel herkenbaar. Het is iets alledaags en daarom vind ik dat juist zo mooi. Ik zou zelf niet zonder kunnen. Ik denk niemand. We moeten daarover blijven zingen want dat is het mooiste dat er is.

In 'Maybe' begin je a capella en komt er later muziek bij. Niet enkel in dit nummer wordt je zuivere stem uitgespeeld. Heb je bewust gekozen om echt je stem in de verf te zetten en niet de muziek?

Ik heb dat bewust gekozen, ja. Ik heb gekeken naar wat mensen in het verleden tof vonden en dat was mijn stem en mijn performance. Ik ben geen goede gitarist dus

dan heeft het ook geen zin om zware gitaarsolo's te spelen want dat is niet waarvoor mensen mijn plaat zouden kopen. We hebben dan beslist om mijn stem centraal te zetten en de muziek in functie van die stem te zetten. Dat is iets wat ik op voorhand al in gedachten had. Misschien dat de volgende plaat helemaal anders wordt, maar ik wou nu gewoon even duidelijk stellen dat ik mij bovenal als muzikant zangeres voel en dat dat ook mijn beste instrument is.

De meeste nummers zijn vrij rustig en donker. Is dat de weg die je uit wil gaan?

Dat weet ik niet. Dat gaat volgens mij nog veranderen en hangt er ook vanaf met wie je samenwerkt. Ik vind de plaat eigenlijk helemaal niet zo rustig, maar ik begrijp wel wat je bedoelt. Zware dance muziek ga ik nooit maken en metal kan ik volgens mij niet eens maken. Ik houd gewoon van popmuziek en de varianten op popmuziek. Ik weet niet welke richting ik uit zal gaan, dat zullen we zien aan de nummers die ik nu de komende jaren ga schrijven. We shall see.

Wat zijn jouw muzikale invloeden eigenlijk?

Ik vind dat super moeilijk. Ook met deze plaat hebben wij helemaal niet naar een album geluisterd en gezegd zo moet het klinken. Zo werk ik ook niet. Het maffe is dat Simon en ik zo gepassioneerd zijn door muziek, maar wij luisteren amper naar muziek. Er zijn wel wat artiesten die al heel mijn leven mee gaan zoals een Fleetwood Mac.

Enerzijds zien we je in de AB in het publiek bij oude muziek, oude rockers. Aan de andere kant spotten we jou als de enige BV op het concert van Backstreet Boys op het strand van Oostende?

Ik hou wel van heel veel verschillende soorten muziek. De Backstreet Boys was een fait divers. Mijn zus wou daar naartoe en ik stiekem ook. Ik ga heel veel naar concerten en sta open voor heel veel dingen. Er zijn wel een aantal genres zoals metal en Muse-achtige dingen dat ik echt niet tof vind, maar echt beïnvloed worden door een artiest dat niet.

Binnenkort sta je in Het Depot in Leuven, als ik me niet vergis je eerste volwaardige concert. Hoe ga je het aanpakken?

We zijn daar nu echt al kei hard mee bezig. We hebben al een try-out gehad en die verliep vlot. Nu nog verder werken aan de live sound en het wat festivalproof maken. Ik ben al drie dagen continue aan het zingen eigenlijk. Daarom dat ik hees ben.

Waarom Het Depot als eerste stop?

Het Depot ligt korter bij mijn roots omdat ik van Scherpenheuvel kom. Mensen die van de rand van Brussel komen, gaan voor hun eerste concert naar de AB. Bij ons was dat altijd Het Depot. Ik ging daar heel vaak naartoe. We zochten ook een concert dat meer Franstalig gericht was en eentje voor de Vlaamse kant. Zo gaat dat in België. Les Nuits Botanique is dan voornamelijk Franstalig en Het Depot is onze Vlaamse show. Toffe zaal ook.

Je staat deze zomer op Les Ardentes. Doe je nog andere festivals?

Zeker, maar daar mag ik niet te veel over zeggen. Dit jaar loopt het wel allemaal heel moeizaam door de aanslagen. Festivals lopen allemaal niet zo vlot. Heel wat van hen hebben ook moeite met hun headliners doordat al die Amerikanen en Britten schrik hebben.

Ben je van plan om tijdens concerten Hooverphonic nummers te spelen?

Nee, ik krijg die vraag echt altijd (lachend). Ik heb dat vijf jaar met heel veel plezier gedaan, maar nu wil ik mij vooral focussen op mijn ding. Ik heb vijf jaar lang iemand anders zijn ding gedaan en nu is het mijn moment.

Waar zie je je in de toekomst staan?

Mijn ultieme droom in België is toch wel op Rock Werchter staan. Tout cour goede platen kunnen maken en toffe live shows kunnen spelen. Ook hopelijk wat in het buitenland te kunnen doen. Ik droom daar allemaal van en wil heel hard werken om dat te realiseren, maar ik ben ook realistisch en weet ook wel dat dat niet zo simpel

is. Het is gewoon belangrijk om een goede live reputatie op te bouwen. Als ik de carrière van Balthazar zie, vijf mensen die kei hard werken al tien jaar en het nooit moeten hebben van een hype, maar gewoon hun sporen verdienen door goede platen te maken en door live te spelen. Dat is een carrière waarvoor ik teken. Dat ik op basis van mijn muziek en niet op basis van een modegril of hype mijn carrière kan uitbouwen.

Nog dit, op vraag van mijn hoofdredacteur: Ben je ondertussen al gestopt met roken of heb je al pogingen ondernomen? (het is niet goed voor de stem en de gezondheid: kijk naar Bowie,â€¦)

Ik ben gestopt met roken. Tijdens de opnames van de plaat in Londen was het op een bepaald moment echt super koud in de studio. Ik ben daar heel ziek van geworden en heb bijna een week in mijn hotelkamer gelegen. Kompleet uitgeput en ik had echt geen zin om te roken. Daarna vond ik het een beetje stom om terug te beginnen dus ben ik gewoon gestopt. Ik merk dat dat mij wel veel beter afgaat. Er zeiden veel mensen ook 'Jij rookt maar jij zingt wel?' en dat besepte ik ook. Mijn stem is mijn job en ik kan het eigenlijk niet maken om hetgeen waarmee ik mijn geld verdien, kapot te maken. Bij sommige artiesten is dat cool om een rokerige stem te hebben, maar als je dat niet van nature hebt, zijn sigaretten niet de ideale methode om daar toe te geraken. Sinds januari heb ik dus niet meer gerookt.

< Caro Dralants >